

Arrest

nr. 185 191 van 7 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. FEYENS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, heeft zich vluchteling verklaard op 20 februari 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 februari 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 9 maart 2017.

1.3. Op 22 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Deze beslissing werd op 23 maart 2017 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bajram Curri (district Tropojë) en bent u een Albanees staatsburger. Sinds 1997 woonde u in Tirana. Op 12 september 1998 werd uw oom, A.(...) H.(...), broer van uw moeder en een vooraanstaand lid van de Democratische Partij, vermoord. Uw halfbroer A.(...) P.(...) (O.V. 5.257.697) besloot hierna net als vele andere familieleden om Albanië te verlaten. Hij werd uiteindelijk in België als vluchteling erkend op 20 oktober 2004. Uzelf bleef in Albanië en werd lid van de Democratische Partij in 2006. U overtuigde andere personen om voor de partij te stemmen. Sinds de aanloop naar de parlementsverkiezingen van 2009 kreeg u een vijftigtal telefonische bedreigingen van voor u onbekende personen. Deze vroegen u om te stoppen met werken voor de partij. U hechtte hier weinig belang aan en deed geen aangifte van deze dreigementen. In 2013 trad u tijdens de parlementsverkiezingen op als waarnemer voor het Jeugdforum van de Democratische Partij en maakte u eveneens deel uit van de werkgroep rond de (huidige) partijvoorzitter, Lulzim Basha. Tijdens het tellen van de stemmen stelde u wat onregelmatigheden vast maar uw socialistische tegenhanger zei dat u dit moest laten passeren. In september 2013, een tweetal weken nadat de socialisten daadwerkelijk aan de macht waren gekomen, werd u op straat aangesproken door agenten in burger. Deze controleerden uw identiteit, waarop u tegen de grond werd geduwd, in de boeien werd geslagen en meegenomen naar het politiecommissariaat nummer 3 in Tirana. In het politiekantoor werd u zeer kort ondervraagd door een andere agent, die niet goed wist wat hij met u moest aanvangen. Na een kort overleg met zijn overste werd u naar de cel gebracht, alwaar u 72 uur lang werd opgesloten. Niettegenstaande u uw identiteitskaart kon voorleggen, werd u vastgehouden omdat u volgens de politie geen identiteitsbewijzen in uw bezit had. U vermoedde dan ook dat uw aanhouding een politiek karakter had. Na drie dagen kon u beschikken. Hierna hoorde u niets meer over deze zaak. Ook op uw werk bij de post werd u lastig gevallen. Begin 2014 ging u op bezoek bij uw moeder die naar België was verhuisd. U keerde zonder problemen terug naar België en hernam uw werk. Een aantal maanden later, in april 2014, liep uw werkcontract ten einde en als gevolg van de verkiezingsoverwinning van de socialisten werd er besloten dit niet te verlengen. De daaropvolgende periode reisde u doorheen Europa, u ging naar Duitsland, Frankrijk, België en verschillende landen in Zuidoost-Europa. In het najaar van 2015 besloot u om nogmaals naar België te komen. U werd opgepakt door de Belgische autoriteiten en naar Albanië teruggestuurd. U kreeg een inreisverbod. Terug in Albanië ging u bij vrienden wonen in Tirana. In de ochtend van 2 juli 2016 reed u na een feestnacht in Durrës terug naar Tirana. Op de snelweg werd u achtervolgd door een zwarte Mercedes met getinte ruiten. Deze auto joeg u op en ramde uw auto aan de achterkant waarop u de controle over het stuur verloor. U reed op dat ogenblik zo'n 200 kilometer per uur en crashte met uw wagen waardoor de weg bezaaid lag met brokstukken. De andere auto stopte maar er stapte niemand uit. Omdat u deed alsof u overleden was, reed de auto gewoon verder. U vermoedde dat u gevisieerd werd omwille van uw politieke activiteiten. Een half uur na het ongeval kwam de door getuigen opgetrommelde politie, maar deze ondernam niets. Ze belde geen ambulance, noteerde niets en stelde geen proces-verbaal op. Wel gaf ze u een verkeersboete. De enige actie die ze nog ondernam was een vriend van u – deze had toevallig een takelwagen – opbellen waardoor deze u kon ophalen en de auto kon takelen. De daaropvolgende dag werd u bij uw vriend opgehaald door uw broer, die u naar het ziekenhuis bracht ter verzorging. Nadien ging u bij familie in het zuiden van Albanië wonen. U bleef er zo'n anderhalve maand. In september 2016 besloot u om Albanië te verlaten. U trok op een illegale manier naar Italië waar u bij uw zus logeerde. Na een maand reisde u door naar Duitsland, waar u voor zo'n twee weken onderdak vond bij uw nicht. Nadien reisde u door naar België, waar u bij uw moeder verbleef. In januari 2017 besloot u om naar Frankrijk te gaan, waar u twee weken later werd opgepakt op een luchthaven toen u weer naar Duitsland wou reizen. U werd door de Franse autoriteiten naar België overgebracht. Uiteindelijk diende u hier op 20 februari 2017 een asielaanvraag in. Bij een terugkeer naar Albanië vreest u geëlimineerd te worden door aanhangers van de Socialistische Partij of door de familie van F.(...) H.(...), die u verantwoordelijk acht voor de moord op uw oom, dit omwille van uw politiek engagement en omwille van uw familieband met A.(...) H.(...).

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw familiesamenstellingscertificaat; het familiesamenstellingscertificaat van uw moeder; uw werkboekje; een aantal foto's van uw oom A.(...) H.(...); uw lidkaart van de Democratische Partij van Albanië; een attest dat uw activiteiten voor de Democratische Partij bevestigt, d.d. 8 februari 2017, en waarin eveneens gesproken wordt over de problemen die u en uw familie kenden; een attest van het Jeugdforum van de Democratische Partij; en een tweetal documenten die betrekking hebben op uw uitzetting uit Frankrijk in februari 2017.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik uw asielaanvraag niet in overweging kan nemen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 3 augustus 2016 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel geenszins aannemelijk gemaakt.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo dient opgemerkt dat u, hoewel u stelde dat u sinds de moord op uw oom A.(...) H.(...) op 12 september 1998 problemen kende in Albanië (vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, vraag 3.3), dat u sinds 2009 regelmatig dreig telefoons ontving (CGVS, p. 20) en dat u zich sinds de parlementsverkiezingen van 2013 niet meer veilig waande in Albanië (CGVS, p. 12), de afgelopen jaren rondgereisd heeft doorheen gans Europa. U stelde meermaals naar België te zijn gereisd (CGVS, p. 12), daarnaast ging u naar Italië, Duitsland en Frankrijk (CGVS, p. 5, 10 en 12). Nergens diende u een asielaanvraag in (CGVS, p. 12), ook niet toen u begin 2016 – toen had u al een vijftigtal dreig telefoons ontvangen en was u naar eigen zeggen al eens kortstondig door de Albanese politie gearresteerd geweest – vanuit België werd gerepatriëerd naar Albanië. Ook reisde u vaak naar verschillende landen in Zuidoost-Europa: Servië, Kosovo, Macedonië en Montenegro (CGVS, p. 15). Niettegenstaande uw bewering dat de socialistische machthebbers het op u gemunt hadden (CGVS, p. 12), keerde u steeds terug naar Albanië. Bovendien reisde u (behalve nadat u een inreisverbod had gekregen) steeds legaal en kende u nooit problemen aan de grensovergangen (CGVS, p. 15). Ook na het auto-ongeval in juli 2016 – ongeveer anderhalve maand later verliet u Albanië uit vrees om geëlimineerd te worden; het ongeval was namelijk de eerste keer dat uw belagers u fysiek en rechtstreeks iets aan probeerden te doen (CGVS, p. 8) – vroeg u in eerste instantie in Europa geen asiel aan: u wachtte nog tot 20 februari 2017, meerdere maanden na uw illegale binnenkomst in de Schengenzone en nadat u door de Franse autoriteiten werd aangehouden en naar België werd overgebracht, om asiel aan te vragen. Het gegeven dat u steeds terugkeerde naar uw land van herkomst zonder een asielaanvraag in te dienen en dat u pas een asielaanvraag indiende nadat u door de Franse autoriteiten werd aangehouden is een houding die geenszins in overeenstemming is met de houding van een persoon die vreest voor vervolging of ernstige schade. Van een persoon die daadwerkelijk een dergelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Bovenstaande vaststellingen tasten dan ook de ernst en/of de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees aan.

Verder kan er getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van de dreig telefoons die u doorheen de jaren zou hebben gekregen. Zo is het onder meer opvallend dat u deze dreig telefoons tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde, hoewel u op het Commissariaat-generaal stelde dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en u alle redenen die aanleiding gaven tot uw asielaanvraag had kunnen vermelden (CGVS, p. 2 en 3). Daarnaast komt het bijzonder bevreemdend over dat u deze telefonische dreigementen naar eigen zeggen nooit ernstig nam (CGVS, p. 23), terwijl uw oom in het verleden gedood werd. In het licht van de moord op uw oom,

waarbij er mogelijks (hoewel nooit aangetoond, cf. infra) een band was met zijn politieke activiteiten, is het dan ook niet meteen aannemelijk dat u dreigementen aan uw adres ten gevolge van uw politieke activiteiten in dezelfde partij als uw vermoorde oom niet serieus zou hebben genomen. Uit bovenstaande kan dan ook geconcludeerd worden dat u de door u ontvangen dreig telefoons niet meteen aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u op 2 juli 2016 daadwerkelijk betrokken was bij een autoongeval en dat dit ongeval ingegeven werd door politieke motieven. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u door een zwarte Mercedes met getinte ruiten werd achtervolgd en dat u niet wist hoeveel personen er in de auto zaten en wie deze dan juist zouden zijn (CGVS, p. 7-9). Dat deze personen u achtervolgden omdat u politiek actief zou zijn, is dan ook een loutere veronderstelling van uwentwege, die u niet kon staven. Bovendien, gesteld dat u daadwerkelijk met een snelheid van 200 kilometer per uur gecrasht zou zijn, is het weinig geloofwaardig dat u slechts een open wonde aan uw hoofd had – over de gebroken arm waarover u het op de Dienst Vreemdelingenzaken had, repte u op het Commissariaat-generaal met geen woord - en dat u seconden na het ongeval reeds de helderheid van geest had om bewegingloos te blijven liggen om zo de tegenpartij in de waan te laten dat u overleden was. Het komt verder bevreemdend over dat de politie reeds vertrokken was voordat uw wagen getakeld was, terwijl er volgens u overal brokstukken van uw auto lagen en bijgevolg de rijbaan versperd bleef (CGVS, p. 7 en 8). Merkwaardig is ook dat er aangaande dit ongeval niets in de media zou zijn verschenen (CGVS, p. 9). Nochtans stelde u dat u door de politie een boete gegeven werd omdat ze wel uitleg moest geven aan de media omdat de weg versperd was (CGVS, p. 9). Dat er van dit ongeval niets in de pers zou zijn verschenen, hoewel u dit ongeval als een aanslag op uw leven omschreef en deze aanslag te wijten zou zijn aan uw politieke activiteiten, hoewel u neef bent van uw oom, die vooraanstaand lid was van de democratische partij en werd vermoord waardoor aangenomen kan worden dat het feit dat zijn neef eveneens het slachtoffer werd van een aanslag op zijn leven een grote nieuwswaarde heeft, hoewel de Albanese pers zeer gepolitiseerd is en er pro-democratische kranten bestaan en hoewel de democratische partij, gelet op de door u neergelegde attesten die gewagen van fysieke bedreigingen aan uw adres en dat van uw familie, klaarblijkelijk op de hoogte was van uw problemen, is geenszins aannemelijk. Tot slot legde u geen enkel begin van bewijs van dit ongeval neer. Nochtans zou u naar aanleiding hiervan een verkeersboete gekregen hebben en zou u medisch behandeld zijn geweest (CGVS, p. 7). Bovenstaande doet besluiten dat er ernstige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de waarachtigheid van uw verklaringen aangaande het auto-ongeval op 2 juli 2016.

Zelfs al kon er aan de door u aangehaalde dreig telefoons en aan het door u beweerde auto-ongeval geloof gehecht worden, dan nog heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U heeft nooit aangifte gedaan van de telefonische bedreigingen (CGVS, p. 22). Ook in het kader van het verkeersongeval in juli 2016 ondernam u geen stappen om enerzijds de daders en anderzijds het ondermaatse optreden van de politiediensten aan te klagen. Gevraagd naar de reden waarom u dat niet deed, stelde u dat u niet wist tegen wie u klacht zou moeten indienen (CGVS, p. 7 en 8). Het is echter net de bedoeling van het indienen van een klacht dat de politie een onderzoek kan openen en uw eventuele belagers kan opsporen. U stelde daarnaast dat de Albanese politie erger is dan de maffia. Gevraagd naar waarop u zich baseerde om een dergelijk standpunt in te nemen, kon u slechts verwijzen naar de algemene situatie in Albanië (CGVS, p. 19). Nochtans blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd, zoals overigens ook uit uw verklaringen blijkt. U zei immers dat u op de hoogte was van de arrestatie van één van de agenten die u in het

verleden heeft gearresteerd en die beschuldigd werd van criminele activiteiten (CGVS, p. 18). Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Verder kunnen er ook nog vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen aangaande uw arrestatie in september 2013. Vooreerst is het zeer bevreemdend dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat uw aanhouding slechts 48 uur duurde (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), daar waar u op het Commissariaat-generaal sprak over een periode van 72 uur (CGVS, p. 10). Daarnaast bracht u ter staving van deze kortstondige arrestatie niet het minste begin van bewijs aan. U wendde zich na uw vrijlating nochtans tot de interne controledienst van het ministerie van Binnenlandse Zaken om deze aanhouding aan te klagen (CGVS, p. 16). Gevraagd naar eventuele documentatie over uw arrestatie en uw bezoek aan de interne controledienst, zei u dat u deze niet in het bezit had maar dat er misschien in Albanië nog wel iets moest zijn. U beloofde het nodige te doen (CGVS, p. 16-17). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u vooralsnog niets heeft overgemaakt aan het Commissariaat-generaal noch dat u een plausibele uitleg heeft gegeven voor het nog steeds ontbreken van enig begin van bewijs. Uit voorgaande bevindingen blijkt dan ook dat u uw kortstondige arrestatie in september 2013 niet heeft aangetoond. Hoe dan ook blijkt uit niets dat deze arrestatie verband zou houden met uw politieke overtuigingen. U erkende in dit verband dat u enkel vermoedde dat de arrestatie als een soort dreigement vanwege de socialisten moest beschouwd worden, maar dat u dit eigenlijk niet (met zekerheid) wist (CGVS, p. 17). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de Albanese politie gemachtigd is om personen gedurende 72 uur aan te houden (CGVS, p. 16) en dat u na uw vrijlating niets meer over die arrestatie heeft gehoord. Zo wist u niet of u sindsdien van iets in verdenking werd gesteld (CGVS, p. 17). Tot slot kan, net zoals hierboven reeds werd aangestipt, herhaald worden dat u na uw arrestatie nog een geruime tijd in Albanië bleef en dat u sindsdien nog in meerdere Europese landen kwam zonder asiel aan te vragen. Bijgevolg blijkt uit niets dat deze kortstondige arrestatie in september 2013, voor zover hieraan enig geloof gehecht kan worden, gelijkgeschakeld zou kunnen worden met vervolging of ernstige schade.

Voor wat betreft het ontslag op uw werk in april 2014 volgens u ten gevolge van uw politieke opinie kan opgemerkt worden dat elke werkgever vrij is om een eigen personeelsbeleid te voeren binnen het wettelijke kader. Het al dan niet verlengen van een tijdelijk contract is bijgevolg een beleidskeuze die an sich geenszins weerhouden kan worden als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u sinds uw ontslag nog in de privésector heeft gewerkt (CGVS, p. 14).

Ook voor wat betreft het incident tijdens het tellen van de stemmen van de parlementsverkiezingen in 2013 waarbij een socialistische verkiezingswaarnemer u zei dat u de door u vastgestelde onregelmatigheden niet kenbaar mocht maken, dient eveneens vastgesteld dat een dergelijke woordenwisseling geenszins weerhouden kan worden als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien bleef dit incident klaarblijkelijk zonder gevolgen (CGVS, p. 23).

Tot slot kan nog vermeld worden dat de moordenaars van uw oom A.(...) H.(...) (J.(...) M.(...) en I.(...), I.(...) en I.(...) H.(...)) reeds in 2002 veroordeeld zijn tot gevangenisstraffen. De thesist dat socialistische machthebbers iets met de moord te maken zouden hebben, is tijdens het proces nooit bewezen. Sommige aanklagers meenden zelfs dat het gaat om bloedwraak tussen de families H.(...) en H.(...). Voor wat betreft uw vrees voor de familie H.(...) omdat u eveneens vermoedde dat zij achter de moord op uw oom A.(...) H.(...) zit, kan nog vastgesteld worden dat u met de H.(...)s doorheen de jaren (van

1998 tot 2016) nooit in contact bent gekomen. Gezien uw politieke en professionele activiteiten, gezien het loutere gegeven dat u tot in 2016 nog op bezoek ging bij uw vader in Bajram Curri (Tropojë) (CGVS, p. 7), de thuisbasis van de H.(...)s, en gezien uw frequente terugkeer vanuit het buitenland naar Albanië zonder in het buitenland asiel aan te vragen kan aan uw bewering dat u vreest om geëlimineerd te worden door de H.(...)-clan geen geloof gehecht worden.

Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat elke asielaanvraag op individuele merites dient te worden beoordeeld. De eerdere toekenning van de vluchtelingenstatus aan uw halfbroer A.(...) P.(...) doet bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Bijgevolg blijkt uit het geheel van uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Uw documenten zijn niet van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzigen. De familiesamenstellingsattesten, uw werkboekje en de foto's van uw oom bewijzen uw afkomst, uw identiteit en de familieband met A.(...) H.(...). De documenten betreffende uw uitzetting uit Frankrijk handelen enkel over uw onrechtmatige verblijf aldaar. Uw lidkaart van de Democratische Partij bevestigt dat u lid was, niets meer. Het attest van de voorzitter van uw kiesdistrict waarin gesproken wordt over de problemen die u en uw familie kenden sinds de moord op uw oom, is allerminst afkomstig van een objectieve bron waardoor de bewijswaarde ervan zeer relatief is. Het attest van de voorzitter van het Jeugdforum geeft aan dat u lid was, niets meer. Deze attesten doen dan ook geen enkele afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststellingen betreffende uw geloofwaardigheid en de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de rechtspleging

De Raad verwijst vooreerst naar het gewijzigde artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat volgt.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, §3 en 49, §1 van de vreemdelingenwet, herhaalt verzoeker de door hem uiteengezette asielmotieven en poneert hij dat hij wel degelijk valt onder één van de vijf gronden voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3, §4 van de vreemdelingenwet aangezien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van zijn politieke overtuiging. Ter staving van zijn relaas verwijst hij naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde stukken. Daarnaast betoogt hij dat hij geen effectieve bescherming kan genieten vanwege de Albanese autoriteiten vermits de Socialistische Partij thans aan de macht is.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, werpt verzoeker op dat hij in geval van terugkeer naar zijn land

van herkomst een ernstig risico loopt om het slachtoffer te worden van een politieke afrekening, dat hij ingevolge de moord op zijn oom A.H. vreest voor zijn leven, dat het een bloedwraak/vendetta betreft tussen zijn familie en de familie H. en dat hij dan ook vreest geëlimineerd te worden door de familie H.. Verzoeker herhaalt dat hij zich niet kan beroepen op de bescherming van de Albanese autoriteiten en meent dat er aldus zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar Albanië een reëel risico zal lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

3.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een boete opgesteld door de politie na het verkeersongeval dd. 2 juli 2016 en een attest ter bevestiging van verzoekers verblijf in het ziekenhuis op 3 juli 2016.

Ter terechtzitting legt verzoeker nog drie foto's neer ter ondersteuning van zijn relaas dat hij het slachtoffer werd van een auto-ongeval.

3.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2 en 49, §1 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 49 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is.

3.5. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.*

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden. (...)"*

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet en het verslag aan de koning van het KB van 3 augustus 2016 volgt dat een individueel en effectief onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk blijft maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aanwezig is. De asielzoeker afkomstig van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.

3.6. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoeker *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze en op goede gronden tot de conclusie komt dat uit verzoekers verklaringen niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6.1. Zo wijst de commissaris-generaal er vooreerst terecht op dat verzoekers houding niet in overeenstemming kan worden gebracht of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming: "(...) *Zo dient opgemerkt dat u, hoewel u stelde dat u sinds de moord op uw oom A.(...) H.(...) op 12 september 1998 problemen kende in Albanië (vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, vraag 3.3), dat u sinds 2009 regelmatig dreigtelefoons ontving (CGVS, p. 20) en dat u zich sinds de parlementsverkiezingen van 2013 niet meer veilig waande in Albanië (CGVS, p. 12), de afgelopen jaren rondgereisd heeft doorheen gans Europa. U stelde meermaals naar België te zijn gereisd (CGVS, p. 12), daarnaast ging u naar Italië, Duitsland en Frankrijk (CGVS, p. 5, 10 en 12). Nergens diende u een asielaanvraag in (CGVS, p. 12), ook niet toen u begin 2016 – toen had u al een vijftigtal dreigtelefoons ontvangen en was u naar eigen zeggen al eens kortstondig door de Albanese politie gearresteerd geweest – vanuit België werd gerepatriëerd naar Albanië. Ook reisde u vaak naar verschillende landen in Zuidoost-Europa: Servië, Kosovo, Macedonië en Montenegro (CGVS, p. 15). Niettegenstaande uw bewering dat de socialistische machthebbers het op u gemunt hadden (CGVS, p. 12), keerde u steeds terug naar Albanië. Bovendien reisde u (behalve nadat u een inreisverbod had gekregen) steeds legaal en kende u nooit problemen aan de grensovergangen (CGVS, p. 15). Ook na het auto-ongeval in juli 2016 – ongeveer anderhalve maand later verliet u Albanië uit vrees om geëlimineerd te worden; het ongeval was namelijk de eerste keer dat uw belagers u fysiek en rechtstreeks iets aan probeerden te doen (CGVS, p. 8) – vroeg u in eerste instantie in Europa geen asiel aan: u wachtte nog tot 20 februari 2017, meerdere maanden na uw illegale binnenkomst in de Schengenzone en nadat u door de Franse autoriteiten werd aangehouden en naar België werd overgebracht, om asiel aan te vragen. Het gegeven dat u steeds terugkeerde naar uw land van herkomst zonder een asielaanvraag in te dienen en dat u pas een asielaanvraag indiende nadat u door de Franse autoriteiten werd aangehouden is een houding die geenszins in overeenstemming is met de houding van een persoon die vreest voor vervolging of ernstige schade. Van een persoon die daadwerkelijk een dergelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Bovenstaande vaststellingen tasten dan ook de ernst en/of de geloofwaardigheid van uw beweerdde vrees aan.*" Verzoeker voert niet het minste verweer tegen deze vaststellingen en overwegingen en brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen enkele verklaring bij die kan vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te

verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Verzoekers houding toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dit klemde des te meer nu verzoeker in het najaar van 2015 in België vertoefde en door de Belgische autoriteiten naar Albanië werd teruggestuurd en hij een inreisverbod kreeg begin 2016. Deze vaststellingen ondermijnen naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

3.6.2. In zoverre verzoeker verwijst naar de telefonische bedreigingen die hij doorheen de jaren zou hebben gekregen en aanvoert dat hij, in tegenstelling tot wat wordt vermeld in de bestreden beslissing, deze bedreigingen wel degelijk zeer ernstig nam doch hij hiervan geen aangifte durfde te doen omdat de politieambtenaren sterke aanhangers zijn van de Socialistische Partij en hij aldus vreesde dat een aangifte de situatie alleen maar erger zou maken, kan de Raad slechts vaststellen dat deze beweringen geen steun vinden in verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het gehoor en waar hij liet optekenen *“Wanneer begonnen die bedreigingen juist? In de parlementaire verkiezingen van 2009 Bent u ooit aangifte gaan doen van die bedreigingen? Waarom? Ja of nee? Nee Waarom niet? Ik heb daar geen reden voor, het waren ook onbekende (...)Tussen 2009 en 2013, wie was er toen aan de macht in Albanië? De dp met LSI. Waarom bent u in die periode geen aangifte gaan doen van die bedreigingen? Het was gewoon mondeling, door gewone mensen, ik heb die nooit ernstig genomen. Heeft u deze bedreigingen kenbaar gemaakt aan uw familie? Nee, waarom zou ik?”* (administratief dossier, stuk 3, p. 23-24). Gelet op deze verklaringen, kon de commissaris-generaal dan ook terecht besluiten *“Daarnaast komt het bijzonder bevreemdend over dat u deze telefonische dreigementen naar eigen zeggen nooit ernstig nam (CGVS, p. 23), terwijl uw oom in het verleden gedood werd. In het licht van de moord op uw oom, waarbij er mogelijks (hoewel nooit aangetoond, cf. infra) een band was met zijn politieke activiteiten, is het dan ook niet meteen aannemelijk dat u dreigementen aan uw adres ten gevolge van uw politieke activiteiten in dezelfde partij als uw vermoorde oom niet serieus zou hebben genomen. Uit bovenstaande kan dan ook geconcludeerd worden dat u de door u ontvangen dreigtelefoons niet meteen aannemelijk heeft gemaakt.”* Verzoeker gaat met zijn betoog in het verzoekschrift overigens voorbij aan de terechte vaststelling dat hij deze dreigtelefoons tijdens zijn gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde, hoewel hij op het Commissariaat-generaal stelde dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en hij er alle redenen die aanleiding gaven tot zijn asielaanvraag had kunnen vermelden (administratief dossier, stuk 3, p. 2-3). De Raad benadrukt te dezen dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas als het jarenlang krijgen van dreigtelefoons bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Deze opvallende omissie bij het uiteenzetten van zijn asielmotieven ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken doet dan ook ernstige twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van de dreigtelefoons die verzoeker doorheen de jaren heen zou hebben gekregen en zet meteen ook zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling.

3.6.3. Wat betreft de aanrijding waarvan verzoeker op 2 juli 2016 het slachtoffer zou zijn geworden, mag het verbazen dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift met zekerheid weet te stellen dat hij werd aangereden door een voertuig van een lid van de Socialistische partij, terwijl hij tijdens het gehoor niet kon verduidelijken wie zijn belagers waren of hoeveel personen er in de auto zaten (administratief dossier, stuk 3, p. 8 en p. 10). Daargelaten verzoekers blote beweringen, vermoedens en speculaties van zijnentwege in dit verband, maakt hij dan ook geenszins aannemelijk dat dit ongeval werd ingegeven door politieke motieven. Daarnaast kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar met betrekking tot dit auto-ongeval in de bestreden beslissing wordt uiteengezet *“Bovendien, gesteld dat u daadwerkelijk met een snelheid van 200 kilometer per uur gecrasht zou zijn, is het weinig geloofwaardig dat u slechts een open wonde aan uw hoofd had – over de gebroken arm waarover u het op de Dienst Vreemdelingenzaken had, repte u op het Commissariaat-generaal met geen woord - en dat u seconden na het ongeval reeds de helderheid van geest had om bewegingloos te blijven liggen om zo de tegenpartij in de waan te laten dat u overleden was. Het komt verder bevreemdend over dat de politie reeds vertrokken was voordat uw wagen getakeld was, terwijl er volgens u overal brokstukken van uw auto lagen en bijgevolg de rijbaan versperd bleef (CGVS, p. 7 en 8). Merkwaardig is ook dat er aangaande dit ongeval niets in de media zou zijn verschenen (CGVS, p. 9). Nochtans stelde u dat u door de politie een boete gegeven werd omdat ze wel uitleg moest geven aan de media omdat de weg*

versperd was (CGVS, p. 9). Dat er van dit ongeval niets in de pers zou zijn verschenen, hoewel u dit ongeval als een aanslag op uw leven omschreef en deze aanslag te wijten zou zijn aan uw politieke activiteiten, hoewel u neef bent van uw oom, die vooraanstaand lid was van de democratische partij en werd vermoord waardoor aangenomen kan worden dat het feit dat zijn neef eveneens het slachtoffer werd van een aanslag op zijn leven een grote nieuws waarde heeft, hoewel de Albanese pers zeer gepolitiseerd is en er pro-democratische kranten bestaan en hoewel de democratische partij, gelet op de door u neergelegde attesten die gewagen van fysieke bedreigingen aan uw adres en dat van uw familie, klaarblijkelijk op de hoogte was van uw problemen, is geenszins aannemelijk." Verzoeker laat het geheel van deze overwegingen, op grond waarvan ernstige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de waarachtigheid van zijn verklaringen aangaande het auto-ongeval op 2 juli 2016, volledig ongemoeid waardoor deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Wel brengt hij thans een boete opgesteld door de politie na het verkeersongeval dd. 2 juli 2016 en een attest ter bevestiging van zijn verblijf in het ziekenhuis op 3 juli 2016 bij, stukken waarmee hij tracht de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen. Deze stukken zijn evenwel niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Hoe dan ook, zelfs zo aan deze stukken bewijswaarde wordt toegekend en aangenomen wordt dat verzoeker inderdaad op 2 juli 2016 betrokken was bij een verkeersongeval en dat hij de dag nadien werd opgenomen in het ziekenhuis voor verzorging, toont dit nog steeds niet aan dat verzoeker opzettelijk werd aangereden in de omstandigheden zoals door hem geschetst, laat staan dat deze aanrijding zou zijn ingegeven door politieke motieven. Hetzelfde geldt voor de drie foto's die ter terechtzitting werden ingediend. De Raad benadrukt te dezen nog dat documenten, en *in casu* ook de foto's, enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. De thans bijgebrachte stukken kunnen dan ook niet opwegen tegen het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven.

3.6.4. Waar verzoeker op algemene wijze poneert dat hij niet kan rekenen op bescherming vanwege de Albanese autoriteiten, hierbij verwijzend naar zijn eerder afgelegde verklaringen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker (i) de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet in *concreto* weerlegt of tegensprekt met andersluidende objectieve informatie, (ii) hij nooit aangifte heeft gedaan van de telefonische bedreigingen (CGVS, p. 22), en (iii) hij ook in het kader van het verkeersongeval in juli 2016 geen stappen ondernam om enerzijds de daders en anderzijds het ondermaatse optreden van de politiediensten aan te klagen. Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat "Gevraagd naar de reden waarom u dat niet deed, (u) stelde (...) dat u niet wist tegen wie u klacht zou moeten indienen (CGV S, p. 7 en 8). Het is echter net de bedoeling van het indienen van een klacht dat de politie een onderzoek kan openen en uw eventuele belagers kan opsporen. U stelde daarnaast dat de Albanese politie erger is dan de maffia. Gevraagd naar waarop u zich baseerde om een dergelijk standpunt in te nemen, kon u slechts verwijzen naar de algemene situatie in Albanië (CGVS, p. 19)." Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele verklaring bij die zijn nalaten kan vergoelijken. In zoverre verzoeker te dezen nog opwerpt dat hij na zijn arrestatie in september 2013 wel contact heeft opgenomen met het Ministerie van Binnenlandse Zaken teneinde zijn onrechtmatige aanhouding aan te klagen maar hij niet werd geholpen, gaat hij voorbij aan de pertinente vaststellingen en overwegingen waar in de bestreden beslissing met betrekking tot deze arrestatie het volgende wordt opgemerkt: "Verder kunnen er ook nog vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen aangaande uw arrestatie in september 2013. Vooreerst is het zeer bevreemdend dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat uw aanhouding slechts 48 uur duurde (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), daar waar u op het Commissariaat-generaal sprak over een periode van 72 uur (CGVS, p. 10). Daarnaast bracht u ter staving van deze kortstondige arrestatie niet het minste begin van bewijs aan. U wendde zich na uw vrijlating nochtans tot de interne controledienst van het ministerie van Binnenlandse Zaken om deze aanhouding aan te klagen (CGVS, p. 16). Gevraagd naar eventuele documentatie over uw arrestatie en uw bezoek aan de interne controledienst, zei u dat u deze niet in het bezit had maar dat er misschien in Albanië nog wel iets moest zijn. U beloofde het nodige te doen (CGVS, p. 16-17). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u vooralsnog niets heeft overgemaakt aan het Commissariaat-generaal noch dat u een plausibele uitleg heeft gegeven voor het nog steeds ontbreken van enig begin van bewijs. Uit voorgaande bevindingen blijkt dan ook dat u uw kortstondige arrestatie in september 2013 niet heeft aangetoond. Hoe dan ook blijkt uit niets dat deze arrestatie verband zou houden met uw politieke overtuigingen. U erkende in dit verband dat u enkel vermoedde dat de arrestatie als een soort dreigement vanwege de socialisten moest beschouwd worden, maar dat u dit eigenlijk niet (met zekerheid) wist (CGVS, p. 17). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de Albanese politie gemachtigd

is om personen gedurende 72 uur aan te houden (CGVS, p. 16) en dat u na uw vrijlating niets meer over die arrestatie heeft gehoord. Zo wist u niet of u sindsdien van iets in verdenking werd gesteld (CGVS, p. 17). Tot slot kan, net zoals hierboven reeds werd aangestipt, herhaald worden dat u na uw arrestatie nog een geruime tijd in Albanië bleef en dat u sindsdien nog in meerdere Europese landen kwam zonder asiel aan te vragen. Bijgevolg blijkt uit niets dat deze kortstondige arrestatie in september 2013, voor zover hieraan enig geloof gehecht kan worden, gelijkgeschakeld zou kunnen worden met vervolging of ernstige schade.” Deze vaststellingen en overwegingen, die in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht, worden door de Raad overgenomen.

3.6.5. Waar verzoeker nog aanhaalt dat hij, als lid van de Democratische Partij, op het moment van de verkiezingsoverwinning van de Socialistische Partij zonder enige reden werd ontslagen, wijst de Raad erop dat er in de bestreden beslissing reeds terecht op werd gewezen dat elke werkgever vrij is om een eigen personeelsbeleid te voeren binnen het wettelijke kader en dat het al dan niet verlengen van een tijdelijk contract bijgevolg een beleidskeuze is die *an sich* geenszins weerhouden kan worden als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.6.6. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de appreciatie van de commissaris-generaal dat het incident tijdens het tellen van de stemmen van de parlementsverkiezingen in 2013, waarbij een socialistische verkiezingswaarnemer hem zei dat hij de door hem vastgestelde onregelmatigheden niet kenbaar mocht maken, geenszins kan weerhouden worden als een daad van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer uit verzoekers verklaringen blijkt dat dit incident verder zonder gevolgen bleef (administratief dossier, stuk 3, p. 23).

3.6.7. Met de argumentatie dat hij ingevolge de moord op zijn oom A.H. vreest voor zijn leven, dat het een bloedwraak/vendetta betreft tussen zijn familie en de familie H. en dat hij dan ook vreest geëlimineerd te worden door de familie H., slaagt verzoeker er tot slot niet in een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar het volgende wordt uiteengezet: *“Tot slot kan nog vermeld worden dat de moordenaars van uw oom A.(...) H.(...) (J.(...) M.(...) en I.(...), I.(...) en I.(...) H.(...)) reeds in 2002 veroordeeld zijn tot gevangenisstraffen. De thesis dat socialistische machthebbers iets met de moord te maken zouden hebben, is tijdens het proces nooit bewezen. Sommige aanklagers meenden zelfs dat het gaat om bloedwraak tussen de families H.(...) en H.(...). Voor wat betreft uw vrees voor de familie H.(...) omdat u eveneens vermoedde dat zij achter de moord op uw oom A.(...) H.(...) zit, kan nog vastgesteld worden dat u met de H.(...)s doorheen de jaren (van 1998 tot 2016) nooit in contact bent gekomen. Gezien uw politieke en professionele activiteiten, gezien het loutere gegeven dat u tot in 2016 nog op bezoek ging bij uw vader in Bajram Curri (Tropojë) (CGVS, p. 7), de thuisbasis van de H.(...)s, en gezien uw frequente terugkeer vanuit het buitenland naar Albanië zonder in het buitenland asiel aan te vragen kan aan uw bewering dat u vreest om geëlimineerd te worden door de H.(...)-clan geen geloof gehecht worden.”*

3.6.8. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift voor het overige in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag het geheel van de pertinente en draagkrachtige vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

3.6.9. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten.

3.6.10. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door de Albanese autoriteiten of derden wordt vervolgd, noch maakt hij aannemelijk dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt door het toedoen van de Albanese autoriteiten of derden.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat uit verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook correct steunen op artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet om verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS